

A lakásban félhomály, némi dohányfüst és friss bazsarózsa az asztalon. Nem szeretem a világos helyeket – mondja, miután beinvitál a zuhogó esőből. A szoba egyik sarkából zene szól, plafonig érnek a pislogó fényű fekete dobozok, keverő, hangszóró, szintetizátor, gitár. Mint egy zenei stúdióban.

Vele átellenben pedig kazetták szorosan egymás mellett, megtöltik az egész polcot, lehet vagy háromszáz. És nem csak porosodnak, Dzsingisz hallgatja is őket.

Más a hangulata egy kazettának – mondja. „Mindegyik zenét le tudnám tölteni, de én jobban szeretem ezt hallgatni. Szinte minden kazetta, zene hordoz egy régi emléket vagy érzést."

Nem úgy élek, ahogy ők

Többször kerestek meg már újságírók, **azt mondták, hogy én vagyok Udvarhely utolsó hippije** – ülünk le beszélgetni. De én nem úgy élek, ahogy ők, nem vonom ki magam a társadalomból. Van egy stílusom, de azt inkább a zene hozta, a hímzéssel is a zene hatására kezdtem foglalkozni.

Nem tartja magát művésznek, de azért alkot

A szenzonmunkának megvolt a haszna, mégis itthon a legjobb. Nem tudná elképzelni, hogy máshol éljen. A téli estéket itthon, hajnalba nyúló **rajzolással töltötte,** az eredmény szemmel látható: a szoba három falán grafitrajzok sorakoznak.

Mégsem gondolkodott soha a művészi pályán – állítja, de a szobája mindig ki volt dekorálva valamilyen módon. Régi fényképek is előkerülnek a kifestett szobáról, ahová ha belépett az idegen, nehezen találta meg a kijáratot.

A rajzolás most abbamaradt, és előtérbe kerültek a karkötők. Dzsingisz bőrből készít egyedi mintájú ékszereket. Eladni is szokott belőlük, de két nagy megrendelőt is elutasított, akik rendszeresen több száz darabot kértek volna forgalmazás céljából. Aprólékos munka, sokat kell ülni mellette, ő pedig, ha az idő engedi, inkább a szabadban van. **„Nem akarom, hogy stresszeljen, inkább kedvtelésből csinálom ezeket"**
– mondja.

Ugyanígy van a hímzéssel is. Kézzel, elképesztő aprólékossággal dekorál ruhákat az egyébként raktárosként dolgozó férfi. Annak idején egy diáktalálkozón látott először hasonlót, onnan kapta az inspirációt.

Közben előkerülnek a szekrényből a nadrágok, az emlékekkel együtt. „Egy bácsi megjegyezte egyszer, amikor látta rajtam a hímzett nadrágot, hogy milyen szépen tudok festeni. Mondtam

neki, hogy varrva van, nem festve. Aztán megtapogatta, hogy tényleg nem festék."

Ez a szenvedély sem tűnt el a hippikorszak lejártával Dzsingisz életéből. „Ahogy vettem egy nadrágot, **már meg is jön a hímző kedvem.** Nem is tudnék felhúzni mást" – mosolyog. Kihímezett egy bőrtáskát is, azonnal megvették tőle Szentgyörgyön, annyira tetszett egy fiúnak.

Az álmok vezetnek

Ahogy a ruhái, a járgánya sem mindennapi a kézműveskedő amatőr zenésznek, de a rossz idő miatt csak az ablakból mutatja meg a triciklit a ház mögött. „Van kint egy műhelyem, abban barkácsolok. Igazából nem értek semmihez, de mindenbe szeretek egy kicsit belemászni."

A háromkerekű bringát az autópiacról szerezte be, és alakította át a saját ízlése szerint. Régi álma vált valóra vele, ahová csak lehet, biciklivel megy.

„Nagyon álmodozó vagyok, most már tudom, hogy az álmok vezetnek. Sokszor úgy érzem,

hogy megvannak már az álmaim, és én megyek utánuk. Eddig minden meglett, amiről álmodtam, eljött előbb vagy utóbb".

Dzsingisz évek óta egyedül él, de nem bánja. Úgy érzi, a gondolatai – meg a zene – megfelelő társaság mindig. A világ dolgai, vagy a politika **nem hozzák lázba,** a barátaival sem ápol nagyon közeli viszonyt.

Szoktak mosolyogni

Eléggé kizárom a világot – mondja – akárhova elmegyek egyedül, sőt nagyon szeretem. Sokat járok biciklizni, sokat gondolkodom. Sokszor elfilózok, hogy **milyen élete lehet annak, aki nem gondolkodik semmin, nincsenek vágyai,**
ami hajtja, vagy a kocsmán gondolkodik.

